

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **R. S.**, narozen X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-164282-6/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-164282-6/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-68-50/MK-2014, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž zamítla odvolání žalobce

a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-68-50/MK-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání modré karty.

2. Žalobce namítal, že je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, protože důvod rozhodnutí spočívající ve zrušení pracovní pozice, o kterou se žalobce ucházel, společností S. M. I. s. r. o. (dále též „S. M. I.“ či „zaměstnavatel“) nemá oporu ve správním spise. Uvedl, že mu přímo zaměstnavatel potvrdil, že pracovní pozici nezrušil a o zaměstnání žalobce má nadále zájem.
3. Rovněž namítal, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále také „správní orgán I. stupně“), neprovedlo jím navržený důkaz dožádáním zaměstnavatele k vyjasnění, zda pracovní pozice existuje a zda má zaměstnavatel stále o zaměstnání žalobce zájem.
4. Taktéž namítl, že se žalovaná nezabývala jeho odvolací námitkou spočívající v posouzení přiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
5. Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby, odkázala na napadené rozhodnutí a zopakovala, že z výpisu evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty plyne, že dotčená pracovní pozice byla z databáze vyřazena dne 3. 3. 2016 z důvodu, že zaměstnavatel na danou pozici nehledá žádného zaměstnance. Žalovaná souhlasí se žalobcem, že pracovní pozice, o kterou se žalobce ucházel, vyžaduje vysokou kvalifikaci dle § 42i zákona o pobytu cizinců, ale jelikož není v evidenci volných míst pracovní místo vedeno jako místo obsaditelné držitelem modré karty, není pro její vydání splněna podmínka uvedená v § 42i odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K námitce ohledně neposouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že v § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců není takové posouzení stanoveno, tudíž jsou správní orgány povinny posuzovat pouze otázku splnění podmínek pro vydání modré karty.
6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 16. 5. 2014 na Velvyslanectví České republiky v M. žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky vyžadujícího vysokou kvalifikaci („modrá karta“). Žádosti bylo přiděleno číslo X a číslo volného místa v Evidenci volných pracovních míst bylo X. Žalobce měl pracovat jako manažer v oboru kybernetika a robotika u společnosti S. M. I.. K žádosti přiložil kopii cestovního pasu, nájemní smlouvu na rodinný dům v L. (pronajímatelem je společnost S. M. I.), osvědčení Českého vysokého učení technického o uznání žalobcova inženýrského diplomu z K. s. e. u., pracovní smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou se společností S. M. I., výpis z obchodního rejstříku této společnosti a výpis z ruského trestního rejstříku

žalobce. Dne 20. 5. 2014 proběhl na velvyslanectví v M. výslech žalobce, o němž byl pořízen protokol. O možnosti získání modré karty se žalobce dozvěděl od pana T., který mu také pomohl zařídit potřebné doklady. Žalobce se u zaměstnavatele v České republice hodlá zabývat projektováním, organizací pracovního prostředí a výukou pracovního personálu. V České republice plánuje zůstat dva roky, bydlet bude v rodinném domě v L. s dalšími dvěma kolegy. Správní orgán I. stupně správní spis poté, co mu byl z velvyslanectví předán, doplnil o výpisy z Evidence volných pracovních míst, z Cizineckého informačního systému, z obchodního a živnostenského rejstříku.

8. Dne 18. 7. 2014 provedlo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje prověrku na adresách B. č. p. X (provozovna zaměstnavatele) a L. č. p. X (místo výkonu práce žalobce). Bylo zjištěno, že se na adrese v B. nachází přízemní hala sloužící jako prodejna a sklad dřevěného sortimentu. Tato prodejna měla dle přítomného prodáváče patřit společnosti B.. Na adrese v L. se nachází rodinný dům v běžné zástavbě bez jakéhokoli označení zaměstnavatele. Dne 30. 6. 2015 proběhla na stejné adrese v B. opakovaná kontrola. Během ní byl zastížen pan A. T., který uvedl, že společnost S. M. I., jejímž je prokuristou, nemá žádnou provozovnu, a to ani v B., ani v L., kde má sídlo. Společnost totiž dosud nemá stroje potřebné k zahájení výroby, které si nemůže opatřit bez přítomnosti žalobce v České republice.
9. Dne 15. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-68-34/MK-2014, kterým zamítl žádost žalobce o vydání modré karty z důvodu, že údaje podstatné pro posouzení žádosti, zejména sídlo společnosti S. M. I. i místo výkonu zaměstnání uvedené v Evidenci volných pracovních míst, neodpovídají skutečnosti.
10. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 23. 10. 2015 odvolal a dne 22. 5. 2016 odvolání doplnil. Namítl, že správní orgán I. stupně v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 6. 2016 nedostatečně zjistil skutkový stav věci a jeho závěr, že žalobcem v žádosti uvedené údaje neodpovídají skutečnosti, nemá oporu ve spisovém materiálu. Nelze mu klást k tíži špatné fungování společnosti, pro niž má pracovat, ani to, že jeho zaměstnavatel dosud nevykonává činnost, k jejímuž výkonu si žalobce sjednal. Zahájení výroby je totiž podmíněno právě jeho kvalifikací, v čemž ale zaměstnavateli správní orgán I. stupně brání tím, že žalobci odmítl vydat modrou kartu.
11. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016 žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně hodnotil skutečnosti zjištěné v řízení tendenčně a ne zcela přesně. Vyslovila, že pokud má správní orgán I. stupně za to, že údaje podstatné pro posouzení žádosti předložené žalobcem neodpovídají skutečnosti, musí prokázat, v čem se neshodují, jinými slovy zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Doplnila, že klíčové skutečnosti správní orgán I. stupně zjistil pobytovou kontrolou, resp. místním šetřením a při nich získanými vyjádřeními, které však podle judikatury Ústavního soudu či Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115) nelze použít jako důkaz, nýbrž jen jako vodítko k vedení dalšího dokazování.
12. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení. Opatřil si aktuální výpis z Evidence volných pracovních míst ke dni 15. 6. 2016, z něhož zjistil, že místo č. X bylo z této evidence ke dni 3. 3. 2016 vyřazeno a zaměstnavatel aktuálně žádného zaměstnance na danou pozici nehledá. Správní orgán I. stupně oslovil Úřad práce České republiky, krajskou pobočku v P., s žádostí o zaslání podkladů, na jejichž základě došlo k vyřazení

pracovního místa. Dne 15. 6. 2016 Úřad práce sdělil, že místo bylo zrušeno po telefonické dohodě se zaměstnavatelem. Téhož dne správní orgán I. stupně žalobce poučil o jeho právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, což žalobce učinil a dne 11. 8. 2016 k nim uvedl, že zaměstnavatel místo nezrušil, a proto by mu modrá karta měla být vydána. Navrhl, aby se správní orgán I. stupně obrátil přímo na společnost S. M. I., z jejíhož sdělení by ověřil, zda místo zrušila či nikoli. Správní orgán I. stupně si znovu opatřil aktuální výpis z Evidence volných pracovních míst ke dni 22. 9. 2016, podle nějž bylo místo zrušeno ke dni 3. 3. 2016.

13. Dne 27. 9. 2016 správní orgán I. stupně zamítl žádost o vydání modré karty žalobce dle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se nejedná o zaměstnání na pracovní pozici vyžadující vysokou kvalifikaci, která podle zvláštního právního předpisu může být obsazena cizincem, který není občanem Evropské unie. V odůvodnění uvedl, že z výpisu evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty plyne, že dotčená pracovní pozice ode dne 3. 3. 2016 není v této evidenci vedena, z důvodu, že na danou pracovní pozici zaměstnavatel nehledá žádné zaměstnance.
14. Žalobce podal dne 10. 10. 2016 odvolání, které na výzvu doplnil dne 14. 11. 2016. Jeho odvolací námitky jsou shodné s námitkami žalobními.
15. Dne 6. 2. 2017 žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění uvedla, že dotčené pracovní místo bylo z evidence vyřazeno dne 3. 3. 2016 (jak si žalovaná sama ověřila aktuálním výpisem z Evidence volných pracovních míst ke dni 2. 2. 2017), tedy po 4 měsících od vydání předchozího rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání modré karty, proto takovou skutečnost nemohly správní orgány v předcházejícím řízení reflektovat. Konstatovala, že ze skutečnosti, že v evidenci pracovní místo není, jednoznačně plyne, že budoucí zaměstnavatel pracovní místo zrušil. K odvolací námitce spočívající v neprovedení důkazního návrhu dožádáním zaměstnavatele uvedla, že pokud žalobce disponoval důkazem, že budoucí zaměstnavatel pracovní místo nezrušil, měl ho správním orgánům předložit. Jde-li o otázku přiměřenosti, uvedla, že správní orgán I. stupně neměl zákonnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
16. Při jednání konaném dne 12. 11. 2019 účastníci setrvali na svých návrzích.
17. Podle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání modré karty zamítne, jestliže se nejedná o zaměstnání na pracovní pozici vyžadující vysokou kvalifikaci, která podle zvláštního právního předpisu může být obsazena cizincem, který není občanem Evropské unie.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
19. Podle § 37a odst. 6 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ministerstvo do centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty nebo do centrální evidence

volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty nezařadí nebo z evidence vyřadí volné pracovní místo u zaměstnavatele, pokud:

- a) zaměstnavateli byla v období posledních 4 měsíců pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce, nebo;
- b) volné pracovní místo lze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo dostatek volných pracovních sil obsadit jinak.

20. Žalobce předně namítal, že žalovaná vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť zaměstnavatel předmětnou pracovní pozici nezrušil. O tom, že se tak mělo stát, není podle žalobce ve správním spise žádný důkaz.
21. Žalovaná i správní orgán I. stupně za důkaz o tom, že zaměstnavatel zrušil pracovní pozici ke dni 3. 3. 2016, považovali výpisy z evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty a sdělení Úřadu práce ze dne 15. 6. 2016 o tom, že se tak stalo po telefonické dohodě. Žalobce před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí dne 11. 8. 2016 namítal, že zaměstnavatel místo nezrušil, a nadále má zájem na obsazení pracovní pozice žalobcem. Žalobce přitom navrhoval, že by skutkový stav mohl být zjištěn dotazem na zaměstnavatele. Správní orgány se na zaměstnavatele neobrátily. Žalovaná k neprovedení důkazního návrhu dožádáním zaměstnavatele uvedla, že pokud žalobce disponoval důkazem, že zaměstnavatel pracovní místo nezrušil, měl ho správním orgánům předložit.
22. Soud uvádí, že výpisy z evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty, nejsou důkazem o tom, že zaměstnavatel zrušil dotčenou pracovní pozici, ale pouze o tom, že pracovní místo bylo z evidence odstraněno. Z tohoto důvodu pak bylo jediným důkazem o zrušení pracovní pozice zaměstnavatelem sdělení úřadu práce. Takový důkaz však soud nepovažuje za dostatečně a jednoznačně prokazující, že byla pracovní pozice zrušena, a to způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, s ohledem na to, že žalobce ve správním řízení konzistentně uváděl, že zaměstnavatel pracovní pozici nezrušil a nadále stojí o zaměstnání žalobce, a navrhoval provedení dotazu u zaměstnavatele.
23. V takovém případě bylo na místě u zaměstnavatele zjišťovat, zda opravdu zrušil pracovní pozici, protože ze žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců ani zákona o zaměstnanosti neplyne, že by vedení pracovní pozice v evidenci Ministerstva práce a sociálních věcí mělo konstitutivní povahu a bránilo tak provést důkaz o tom, že k vyřazení pracovní pozice z evidence došlo proti vůli zaměstnavatele, aniž by k tomu byly splněny důvody v § 37a odst. 6 zákona o zaměstnanosti. Správní orgány proto byly povinny vést dokazování o sporné otázce a za tímto účelem si vyžádat stanovisko zaměstnavatele.
24. Závěr žalované o vyřazení příslušného pracovního místa z evidence je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože žalovaná skutečnost, zda pracovní pozice nebyla zrušena, neověřovala u zaměstnavatele, čímž porušila § 3 správního řádu, neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odůvodnění neprovedení navrženého důkazu zároveň neodpovídá § 68 odst. 3 správního řádu a soud jej považuje za zcela nedostatečné. Námitky jsou důvodné.
25. S názorem, že se žalovaná nikterak nezabývala odvolací námitkou spočívající v posouzení přiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se soud neztotožňuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 4 dostatečně objasnila, že správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat přiměřenost zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud konstatuje,

že pro závěr, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, svědčí i to, že žalobce v žalobě výslovně uvedl, jaký názor k této námitce žalovaná zastává. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným, neboť z odůvodnění jsou jeho důvody patrné. S těmito důvody se navíc soud ztotožňuje.

26. S argumentací žalobce o tom, že každé rozhodnutí musí být přiměřené, přičemž u rozhodnutí vydávaného podle zákona o pobytu cizinců je pro naplnění této podmínky třeba vždy vyčerpávat všechna kritéria uvedená v § 174a odst. 1 tohoto zákona, soud nesouhlasí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dovodil, že „*ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Z uvedeného plyne, že správní orgán vydávající rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců není povinen aplikovat jeho § 174a odst. 1, tedy hodnotit přiměřenost rozhodnutí vždy, ale pouze u těch rozhodnutí, o nichž to tento zákon výslovně stanoví.
27. Krajský soud uvádí, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců se uplatní pouze u rozhodování o zrušení modré karty dle § 46f odst. 2 tohoto zákona, nikoli v řízení o žádosti o vydání modré karty dle § 42i zákona o pobytu cizinců, jelikož z tohoto ustanovení taková povinnost správnímu orgánu neplyne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29).
28. Nad rámec uvedeného soud dodává, že ani v případech, kdy správní orgán má povinnost posuzovat přiměřenost, není povinen vypořádat se se všemi jedenácti kritérii příkladmo uváděnými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Námitka není důvodná.
29. Z výše uvedeného plyne, že námitka žalobce spočívající v tom, že žalovaná vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť u zaměstnavatele neověřila, zda předmětnou pracovní pozici nezrušil, je důvodná. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto zrušil napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s. ř. s., a věc žalované vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaná vázána vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť soud napadené rozhodnutí zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Tuto částku tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání před soudem podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, již je advokát plátcem, a soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu